

KRISTUS VE VÁS – NADĚJE SLÁVY

CECIL J. duCILLE

(Klánovice, červenec 1992)

Díky Pánu. Je pro mě radostí být na tomto místě. Ale ještě větší radostí je být v Kristu. Ta úžasná věc v našich životech je, že můžeme plynout s dílem, které Kristus činí na zemi. Nenechal bych si to ujít a nevyměnil to ani za všechno zlato světa. Jsem tak požehnán tím, že znám Ježíše Krista nejenom jako svého Spasitele, nejenom jako svého Lékaře, nejenom jako svého Vykupitele a Ochránce, ale také jako Pána. Ježíš je mým Pánem. Jiní lidé mají jiné pány, jiní mají jiné bohy. Ale my vyznejme Ježíše svým Pánem a svým Bohem. Víte, když Ježíš spasí člověka, člověk sám pro to v podstatě nic nedělá. Jediné, co člověk dělá, je to, že se ocitl v situaci, kdy se topí. Není to úžasné? Museli jste se topit, abyste mohli být zachráněni. Museli jste být v zoufalé situaci, abyste potřebovali Spasitele. A pak – musíte být bez krále a bez pána, abyste Pána a Krále potřebovali. Víte, Bible říká, že byla určitá doba, kdy v Izraeli nebyl žádný král. A mnozí z nás jsme bloudili bez cíle. Ale nyní máme Krále a náš Král nás vede ke konečnému vítězství. Vzdejme mu společně chválu. ...Nic jsem neslyšel, chválili jste Pána? Musíte chválit Boha ve svém jazyku. Amen. Chvála Hospodinu.

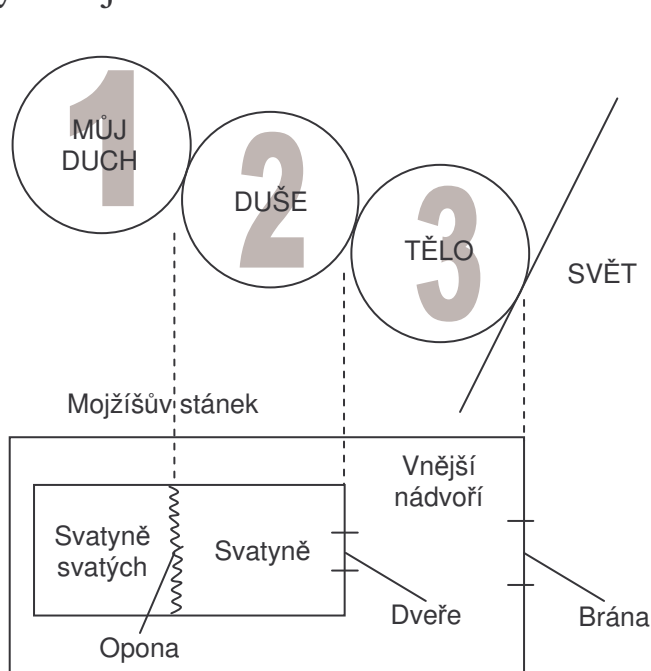
Chci vám přečíst alespoň jeden verš, dříve než se nám tu úplně setmí. No, ona už je stejně pěkná tma. ☺ Kristus ve vás – naděje slávy. Píše se o tom v epištole Galatským? Chvála Bohu. Víte, připomíná mi to Afriku. Vždycky, když se dostanete tak do poloviny kázání, zhasnou světla. A tak povětšinou kážeme potmě. Ano, takže si, prosím, najděte epištolu Kolossenským 1:27: „*Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus v vás, ta naděje slávy.*“ Bohatství, to bohatství je Kristus ve vás – naděje slávy. Většina z nás si myslí, že je to ta nejúžasnější věc, která se může člověku stát. Že může mít Krista v sobě. Zajisté je to nádherná věc. Určitě jsme v sobě měli tolik harampádí, bylo v nás tolik věcí, které nejsou dobré. Tolik jiných věcí, tolik světa. A nyní v sobě konečně máme Krista.

Ale chci se vás zeptat: Kde v sobě máte Krista? Slyšel jsem jednoho člověka mluvit v jazycích. Chválil Boha a tancoval. Ale pak jsem toho samého člověka slyšel nadávat. Kde byl tedy Kristus, když nadával? Sami víte, že říkám pravdu. Dobře víte, že i když v sobě máte Krista, jsou okamžiky, kdy se neprojevíte, jako kdybyste v sobě Krista měli. Pavel říká, že je to tajemství. A toto tajemství pro mě bylo záhadou. Šel jsem tedy za Bohem a ptal jsem se: „Bože, jak je to možné, že jsem pokřtěn Duchem svatým, a přesto mám v sobě tolik nečistoty? Proč jsem pokřtěn Duchem svatým a přitom pomlouvám svého bratra? Proč jsem pokřtěn Duchem svatým a přitom dělám zlé věci vůči svému bližnímu? Už jste někdy lhali? Měli jste v sobě Krista, a přitom jste lhali? Kde byl Kristus? Nakonec jsem se své odpovědi dočkal. Proto jsem tu nyní s vámi, abych vám to řekl.

Chci vám říci, kdo vlastně jsme. Jsme duch, jsme duše a jsme tělo. Rozumím tomu tak... Dívejte se, dokud je den, protože až přijde noc, nebudete schopni číst. ☺ Haleluja. Rozumím tomu tak, že Kristus přebývá ve vašem srdci. Ale také vím, že apoštol Pavel říká, že žádná dobrá věc nepřebývá – kde? V jeho těle. Nic dobrého tedy nepřebývá ve vašem těle. A co ta druhá část? Je něco dobrého v duši? Ano, ano, ano, chvála Bohu. V duši musí být určitě něco dobrého. A co duch? Pokud jste pokřtěni Duchem svatým, pak se Boží Duch setkal s vaším duchem a učinil vás Božím synem. V Duchu.

Máme mladého muže, který jde na shromáždění a potká tam dívku. Ta dívka zpívá jako anděl. Chválí Boha jako anděl. A když se tak projevuje v Duchu Božím, mladík si řekne: „Není nádherná? Byl bych velmi rád, kdybych si ji mohl vzít za ženu.“ Avšak ejhle, když ta dívka není v Duchu, už není anděl. ☺ Zapomněla svoji andělskou přirozenost ve shromáždění. ☺ Ó, bratři, kéž bychom dokázali neustále zůstat v Duchu. Nebylo by to nádherné? Nebylo by to nádherné, kdybych se dokázal vysoko vznášet nad zemí? Úplně duchovní? Ale pak by pravděpodobně už nikdo neuklízěl pokoj, nevařil by a nestaral se o děti. A tak je nutné, abychom sestoupili na zem a projevovali Krista, zatímco jsme na zemi. Víte, není těžké projevovat Krista, když jste v Duchu, protože Kristus přebývá v našem duchu. Kristus – chci vám to dokázat.

Kdyby toto byl Mojžíšův stánek nebo Šalamounův chrám, kde by

Bůh přebýval? Můj duch na obrázku reprezentuje svatyni svatých, duše reprezentuje svatyni a tělo reprezentuje vnější nádvoří. Vnější nádvoří je místo smrti. Kde je moje vnější nádvoří? To je to, na co hledíte. To je to, na co se díváte, a říkáte, že je to pěkné nebo ošklivé. Bůh řekl, že člověk se dívá na to vnější nádvoří. Ale Bůh hledí k srdci. Neříká to snad Bůh?¹ Přesně tak to myslel. Pokud budete setrvávat na vnějším nádvoří, budete v něm žít. Bůh říká, že mít tělesnou mysl je smrt. Víte, co to znamená? To znamená, že mít svoji mysl upřenou na tělo je smrt. Ale mít svou mysl upřenou na ducha znamená pokoj a život. Není to nádherné? Vzhledem k tomu, že jsme se již rozhodli pro pokoj a život, měli bychom přestat mít naši mysl na vnějším nádvoří. Když Bůh říká „Kristus ve vás“, o které vaší části mluví? Rád bych teď zjistil, co si o tom kdo myslí, a udělal malé hlasování. Písmo říká: „Kristus ve vás – naděje slávy.“ Takže je to Kristus ve vašem těle, co je nadějí slávy? Je to Kristus ve vaší duši, co je nadějí slávy? Je to Kristus ve vašem duchu, co je nadějí slávy? No, pojďme si udělat trochu legraci – chci trochu legrace, ať už se vám to bude líbit, nebo ne. Kde máme křídlo? Takže duch je 1, duše je 2 a tělo označíme 3. Teď musíte každý říci jedna, dvě nebo tři. Pavčo? Pavča říká dvě. A co ty? Jedna, dvě nebo tři? Dvě, sestra říká dvě. A co ty, bratře?

¹ 1. Samuelova 16:7b – „...neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.“

Jedna. A tam někdo řekl tři – haleluja! ☺ Dobře, správná odpověď je jedna!! ☺☺☺ Kristus ve vás, ve vašem duchu, je nadějí. Aháá, ještě nemáte tu slávu! Máte pouze naději. Takže Kristus ve vašem duchu je nadějí, je zaslíbením, že Ho budete mít ve své duši. A tak už nebudete nikdy více podvádět. Už nebudete nikomu lhát. Už se nebudete hněvat. Protože Kristus se dostane do vaší duše. Haleluja. Chvalme Hospodina. Kristus v mém duchu – ale jak se tam dostal? Jak se Kristus dostal do mého ducha? A uvědomte si, že jsem byl kdysi v temnotě. Byl jsem ztracen, bylo po mně. Byl jsem bez Krista, byl jsem bez naděje.

Víte, je jedno učení, které říká, že pokud uvěříte v Krista jako svého Spasitele, přijímáte tím Krista samého. Chci vám v Božím slově ukázat, že to není úplně přesné. Ano, něco přijmete, ale celý člověk – duch, duše, tělo – nazvěme ho třeba Pavčou... Pavčo, celé tvoje já bylo mrtvé, mrtvé, mrtvé. Žádné světlo, žádný život. Ale Bůh s tebou chtěl uzavřít obchod. Mohl Bůh uzavřít obchod s mrtvou Pavčou? Řekněte mi, bratři, všichni jsme byli ve stejném stavu. Šli byste za mrtvolou a řekli jí: „Chci se s tebou na něčem domluvit.“ ☺ Chci s tebou uzavřít obchod. Vytáhnete smlouvu a uzavřete smlouvu s mrtvolou? Asi byste museli být blázni! S mrtvolou se žádná smlouva uzavřít nedá. Proč by to tak měl dělat Bůh? Takže Bůh se chystá uzavřít smlouvu s živou duší, a vy jste přitom mrtví! Co tedy Bůh učiní? Je to jednoduché. Má moc, tak vás obživí. Haleluja. Obživí vás, a když jste živí, potom vám řekne: „Teď s tebou chci uzavřít smlouvu.“ Takže zde se muselo něco stát. On vzal... aha, zapomněl jsem tu na krev. Ano, On vzal krev a tou krví pronikl do vaší duše. A to, co bylo mrtvé v přestoupeních a hříších, obživil. A vy jste řekli: „Znovu jsem se narodil. Kdysi jsem se narodil, ale byl jsem mrtev, a nyní jsem se narodil znovu a jsem živý.“ Haleluja. Nemáte z toho radost? Chvála buď Bohu! Haleluja. Víte, nemám nic proti tomu, když budete Boha chválit během mojí řeči. Když to na vás padne, chvalte Hospodina! Už nejste přece mrtví, jste živí. Chvála Bohu. Víte, nezáleží na tom, v jakém jazyce Boha chválíte. Bůh rozumí všem jazykům. Haleluja. Protože duše byla mrtvá, člověk byl mrtev. I když máte ducha. Víte, ducha máte jen kvůli své duši. Ten duch ve vás může být, jen pokud je ve vás duše. Otázkou tedy je – kdo je ten, kdo tady sedí přede mnou? Vidím krásnou tvář. Vidím vlasy, určitou barvu. Vidím úsměv. Ale je to, co vidím, Pavča? Ona nás podvádí, protože to není Pavča! Pavča je někde tam uvnitř. Navenek se může usmívat, a vevnitř může plakat. Ano, může to tak být.

Takže musíme porozumět tomu, kdo vlastně člověk je. Bůh vzal kus hlíny a učinil podobu člověka. Bible říká, že Bůh do něho dechl. A co se stalo? Člověk se stal – nebyl a stal se – stal se duší živou. Když se vás nyní zeptám: „Kdo je Pavča? Kdo to je?“ Je živá duše. Neboť jste byli mrtvá duše a Ježíš skropil vaši duši svojí krví, a vy jste se stali živou duší. Haleluja. Stali jste se přesně tím, čím byl Adam, když na něho dechl Bůh. Není to úžasné? Živá duše. Tady je tolik živých duší.

V hodinách biologie jsme se však učili, že živé věci se živí, živé věci rostou a živé věci dýchají. Takže duše, živá duše, potřebuje nějakou potravu. Živá duše už se nemůže sytit z oblasti těla. Protože to je země. To je tělesnost a to znamená smrt. Proto se živá duše musí obrátit k oblasti Ducha, aby byla nasycena. Říká: „Pane, nasyť mne, jinak zemřu. Potřebuji manu z nebe. Potřebuji chléb shůry. Musím mít nebeskou potravu.“ A Bůh říká duši: „Duše, otevři svá ústa. Duše, otevři svá ústa!“ Když duše otevře ústa, Bůh do ní vlévá svého Ducha. Chci vám říci, bratři, že stejně jako má tělo ústa, má duše mnoho úst. Věděli jste, že vaše duše má minimálně šestnáct úst? ☺ Haleluja. Amen. Chvála Bohu. Zvíře se šestnácti ústy? Haleluja. Díky, Ježíši. Ale pojďme mluvit o čtyřech z nich. Protože každá ta ústa mají další tři ústa. Mluvme tedy o těch čtyřech. Budu mluvit o mysli. Přijímáte něco? Přijímáte nyní něco? Přijímáte proto, že jste zavřeli svoji mysl tomu, co říkám, nebo je to tím, že jste svoji mysl otevřeli? Víte, že některá ústa jsou větší než jiná? Mělo by vám to dojít – minimálně, když se podíváte na mě! ☺ Některá ústa jsou větší než jiná ústa! A některá ústa pojmu více než ostatní ústa. Mysl má ústa. Ta ústa se mohou rozšířit do takových rozměrů, že mohou pojmut tuny poznání a slávy.

Víte, jednou jsem pozoroval hada, který polykal velkého králíka. Říkal jsem si: Je nemožné, aby tento had spolkl takového velkého králíka. Protože ten had měl malou hlavičku a králík měl velkou hlavu. Když had králíka popadl, jeho čelist se posunula a kapacita jeho úst se zvětšila. A on toho králíka skutečně pohltil. Nerozumíte tomu, bratři? Bůh vás stvořil s neomezenou myslí. Víte, proč je vaše mysl neomezená? Protože Bůh je neomezený. Bůh si stěžoval na Izrael. Řekl, že Izrael omezil neomezeného Boha. Ohraničili Boha. Otevřete svoji mysl Bohu a Bůh do ní vlije svoji slávu. Vlije do ní svého Ducha a své požehnání. A vy zjistíte, že vaše kapacita pojmut věci se zvětšuje. Bůh nás vyzývá, abychom mu otevřeli svoji mysl. To jsou jedna ústa. Pak máte další ústa, citová ústa.

Naše city jsou jako řvoucí lev. Můžete být sladcí a milující, ale když vás někdo rozruší a zraní, vaše emoce se rozvášní. Bůh chce mít vládu nad vašimi city.

Víte, když se mladý muž dvoří dívce, první, co udělá, je, že jí přinese pěkný dárek. A když jí dá ten dárek, obzvláště pokud je to zlatá ozdoba nebo prsten nebo něco takového, dívka otevře oči a: Áááááách, to je nádherné. Hlásek v jejím srdci jí začne říkat: To je milý mládenec. A on přijde znovu a přinese kytici růží. Dívka přivoní k růžím a začne to ovlivňovat její mysl. Čím příjemněji se k ní mládenec chová, tím více si myslí, že je příjemný. On nemusí být ve skutečnosti příjemný, ale pokud si ona myslí, že je hezký a příjemný – dílo je dokonané. Srdce začne bušit, pomalu, pomaloučku se mu začíná otevírat. Haleluja. Bůh chce, abyste se naučili, jak Mu otevírat své srdce. Mnozí z nás neví, jak otevírat své srdce Bohu. Víte, miluji hudbu. Nesnáším takové to bum, bum, bum, bum. Je to, jako kdyby si ďábel vlezl do hracího stroje. Ale mám rád dobrou hudbu. Někdy, když poslouchám dobrou hudbu, se moje srdce otevře Bohu. Bůh vás otevírá hudbou. Víte, že to byla nebeská zodpovědnost Heylela (v české Bibli ho známe pod jménem Lucifer) otevírat nebe hudbou ke chvále? Bratře, zaslechl jsem jméno Lucifer? Musíme to jméno vyškrtnout ze svých Biblí. Lucifer je římský bůh. Heylel je ten anděl, který padl a stal se Satanem. Někdy vám vysvětlím, proč ho nemůžeme nazývat Luciferem. Ale když byl jasným a zářivým andělem v nebi, byl vrchním dirigentem hudby. Není divu, že ďábel posílá v této době tolik mladých lidí do pekla pomocí hudby. Musíte si dávat pozor, jak chválíte. Když se shromáždíte k Boží chvále, chvalte Boha celým svým srdcem. Nezpívejte písně jenom kvůli melodii. Nezpívejte písně jenom proto, že pěkně zní. Ale ať vaše srdce reaguje na slova, která vyslovujete. A dejte si pozor na to, abyste zpívali duchovní písně. Tím myslím biblické písně, podle Božího slova.

Chci vám uvést jeden příklad toho, co děje v našich shromážděních. Slova jedné písně, která se zpívá, říkají: „Vyzdvihněte Ježíše, vyzdvihněte Ježíše, vyzdvihněte Ho, aby Ho svět mohl vidět.“ Ježíš řekl: „Budu-li vyvýšen od země, potáhnu všechny lidi k sobě.“² Vidíte na té písni něco špatného? Někdo z vás na ní vidí něco špatného? Ta píseň říká dvě různé věci. Ježíš řekl: „Budu-li vyvýšen ze země, potáhnu k sobě všechny lidi.“

² Jan 12:32 – „A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.“

To znamená, když budu ukřižován, potáhnu všechny lidi. A potom začnete zpívat: „Ukřižujte Ho, ukřižujte Ho, vyzdvihněte Ho, vyzdvihněte Ho.“ Jsou to dvě rozdílné myšlenky. A bratři to zpívají, aniž by se nad tím zamysleli. Vzpomínám si, jak jsme u nás v církvi na Jamajce měli píseň, která říkala: „Povstaňme a bojujme proti všemu zlu. Nikdy neutíkejme, nikdy se neohlížejme.“ Poslouchal jsem, jak to shromáždění zpívá. A někteří z těch lidí zpívali: „Povstaňme a bojujme proti našemu vůdci.“ Mysleli si, že taková jsou slova té písně. V angličtině se totiž rýmují slova „all evil“ a „our leader“. A bojovali proti mně tak úporně, že jsem musel odstoupit. Ano. Musíte zpívat s porozuměním, protože záměr chvály před shromážděním je otevřít naši duši, tak aby do ní mohl vplynout Duch Boží.

Takže pokud Písmo říká, že naděje slávy je Kristus, co je potom ta sláva? Kristus ve vás, ve vašem duchu, je nadějí slávy. Co je ta sláva? Sláva je Kristus ve vaší duši. Nadějí je Kristus ve vašem duchu, sláva je Kristus ve vaší duši. Učinil jsem jednu poznámku a vím, že se k ní musím vrátit a objasnit ji. Když přijmete Ježíše, přijímáte krev Ježíše. Poslouchajte, bratři, zopakujme si to. Když jste přijali Ježíše jako svého Spasitele, přijali jste krev Kristovu, to znamená život Kristův, do vaší duše. A mrtvá duše se stala živou duší. Ale přijmout osobu Krista je další krok před vámi. Proto nejprve přijmete křest Duchem svatým. Duch svatý je Boží osoba a v Něm je símě Krista. Nemůže však vstoupit přímo do vaší duše, protože tam stále ještě máte hněv. Musí zůstat v duchu člověka a odtud musí sloužit duši člověka. Vzpomenete si na verš, který o tom mluví? Přísloví 20:27³. Duch člověka je lampa Hospodinova, která pracuje v duši. Co se tedy děje s duchem člověka? Bůh sestoupil dolů do vašeho ducha, Duch svatý sestupuje do vašeho ducha a přináší nebe na zemi, takže již nemusíte volat: „Ó, Bože, pomoz mi“, protože Bůh je přímo ve vás. Haleluja. Duch svatý, ten Utěšitel, přišel, aby ve vás přebýval. Cílem toho díla, které Duch svatý koná v lidské bytosti, je uvést Krista do duše člověka. Stejně jako kdysi Duch zastínil Marii a to, co se z ní narodilo, bylo svaté. Byl to Jeshua Hamasia. Ježíš Mesiáš. Rozumíte tomu, co říkám? Pokud Duch svatý zastínil Marii a Marie porodila Ježíše Krista – a Duch Boží je Bohem a Ježíš je Boží syn – a jestliže my máme Ducha Božího, který zastíňuje naši duši – co se potom zrodí z naší duše?

³ Přísloví 20:27 – „Duch člověka je lampa Hospodinova, která prohledává nejnvnitřnější komory nitra.“ (doslovný překlad KJV)

Ježíš Kristus. A Bůh se zjeví na zemi skrze člověka. Ale chci vám říci, bratři, že tento proces je postupný.

Vzpomínám si na dobu, kdy jsem byl čerstvě spasen. Kristus ve mně tehdy nebyl zformován, tak jako nyní. To, co vidíte a slyšíte, je vyzrálost, která je výsledkem 45 let. Ale vy na to nemáte 45 let. Proto ve vás Bůh koná rychlé dílo v krátkém čase. Ve vás se rodí Kristus. Víte, v epištole Římanům v osmé kapitole máme velmi krásné podání toho, co vám nyní říkám. Budu číst z Římanům od 19. do 23. verše: *„Nebo stvoření pečlivě jako vyhlídaje, očekává zjevení synů Božích. Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je poddal, v naději, že i to stvoření vysvobozeno bude od služby porušení v svobodu slávy synů Božích. Nebo víme, že všechno stvoření spolu lká, a spolu ku porodu pracuje až posavad. A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť sami v sobě lkáme, zvolení synů očekávající, a tak vykoupení těla svého.“* A ještě verš 29: *„Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobnění obrazu Syna jeho, aby on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.“* Chvála buď Hospodinu. Chvála Bohu. Takže toto je ta sláva. V tom 29. verši čteme: Koho povolal, toho oslavil. To je ta sláva, pro kterou žijeme – aby Ježíš Kristus, který je v nás, nás tak proměnil ke svému obrazu, abychom my vstoupili do Něho, byli v Něm. Víte, když se Ježíš modlil v 17. kapitole Janova evangelia, řekl: „Otče, nechť jsou jedno, jako my jsme jedno. Já v Tobě a Ty ve mně.“⁴ Tedy pokud jsem dost velký, pokud jste dost velcí na to, abyste Ho mohli v sobě mít. Jak vůbec mohu začít mít Boha v sobě? Jednoho dne jsem se ptal Boha: „Jak se to může stát? Vysvětli mi to, Bože.“ A uviděl jsem ruku, která se chopila láhve a hodila ji do vody. Láhev na vodě začala poskakovat a poskakovala tak dlouho, dokud se nenaplnila vodou. Láhev byla plná vody a přitom byla ve vodě, obklopena vodou. Požehnaný Hospodin. Haleluja. Kristus ve vás – naděje slávy, vy v Kristu – sláva. Bůh vám požehnej.

⁴ Jan 17:21 – „Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli...“